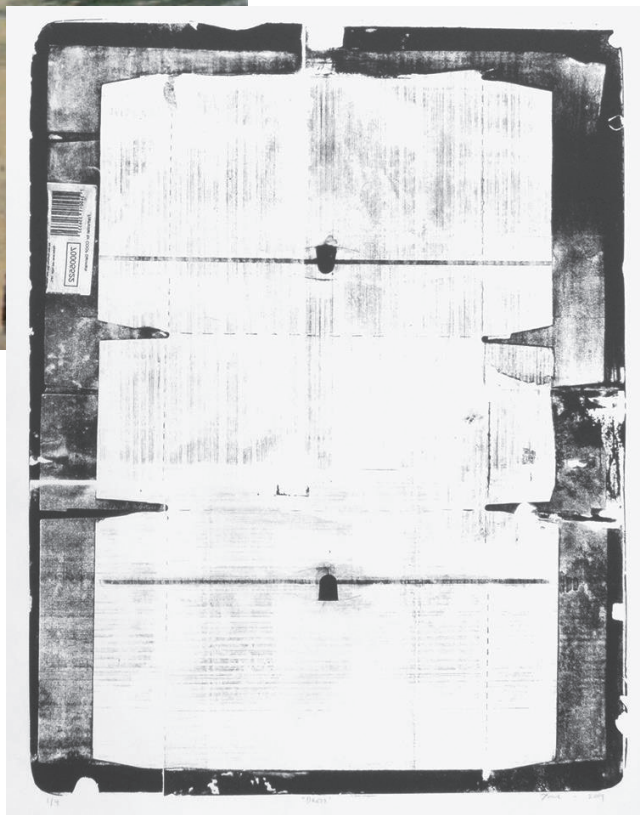

STEIN SAKS PAPPÍR – GIPS VIDEO PAPP

EIN TILFARSLIG SAMRØÐA VIÐ LISTAMANNIN
JÓHAN MARTIN CHRISTIANSEN

Kinna Poulsen

kanska byrja eitt annað stað, heldur enn at byrja við tilfarinum, tí mál er í mínum heimi eins væl og papp og gips eitt tilfar, og það er eitt gott stað at byrja. Til dæmis, so er það ofta, tá ið eg gangi túrar, bæði um dagin og um kvøldið, at tankarnir fara í gongd, og eg seti orð á nøkur ting í høvðinum á mær sjálvum – tað hjálpir at hyggja eftir lívinum á gøtuni, at síggja ting og fólk, sum uppføra seg øðrvísi enn eg sjálvur. Hetta er ein nokkso klassisk ímynd av listafólkinum, ein flâneur – tað vil siga ein, sum gongur runt og eyggleiðir heimin uttan mið og mál. Altso, eg savni saman inntrykk, sum lagra seg í minninum, og ofta liggja tey har í langa tíð, men poppa so upp knappliga á vatnskorpuni, og verða aftur partur av einum samanhangi, men í einum øðrum líki. Á túrunum samli eg onkuntíð eisini tilfar, sum eg taki við mær, men hvørt tað er papp ella poesi (sum t.d. tekst í video-verkum) at einum ávísu túri, minni ella tanka, er mær líkamikið. Tað sum knýtir alt hetta saman er tørvin á tí ókenda. Í veruleikanum dæmar mær slettis ikki at greina munin millum video og papp.

KP: Men tað gjørdi tú allikavæl, so at vit fataðu, at bæði kunnu vera poetisk. Eg veit, at tú roynir at sleppa

tær undan tí didaktisku, pedagogisku linjuni, sum vit annars hava traditið fyri at brúka innan listamiðling og tí mást tú umbera hesa klombrutu royndina at staðseta teg listasøguliga. Av Ólavsoðkuframsýningini í fjør, men eisini aðrastaðni havi eg fingið ta fatan, at Ingálvrur av Reyni er ein av tínum fyrimyndum. Hvussu kann henda modernistiskt klassiska málahetjan av einum oljumálara vera tað?

JMC: Tí at hann er eitt framúrskarandi listafólk. So einfalt kann tað sigast. Eg haldi ikki at eg fari at siga meira um hetta. Men sum tú sigur, so hevur hann haft stóra ávirkan á meg – hetta skrivaði eg eina grein um síðsta summar (2013), Lazarus – Ingálvrur og eg, haldi eg at hon kallaðist, sum tá var útgivin í mentanarblaðnum hjá Dimmu. Greinin snúði seg allarmest um hvussu eg síggju upp til ein sum t.d. Ingálvrur av Reyni. Kanska ikki so konkret listarlíga, ella tað vil siga at vit arbeiða nokkso ymiskt, vit eru jú frá hvør sínari tíð, men heldur tann attitydina sum hann hevði, at við eitt sindur av stríði og einum lættum lyndi, kundi tað heila væl lata seg gera. Ella tað er í øllum førum tann ímyndin eg havi av honum, eitt sindur soleiðis larger than life. Tá ið

hetta er sagt, so eri eg øgilig hugtikin av modernismuni sum heild eisini. Líka frá síðst í 1800-talinum, t.d. eitt listafólk sum Edgar Degas og hannsara málningar av ballarinaum eri eg sera hugtikin av. Tað kemur kanska eitt sindur av at síðani 1960'ini hava listafólk, millum annað Joseph Kosuth og Sol Lewitt (sum eru sokallað konseptuell listafólk, tað vil siga ein listafatan sum byggir uppá hugskot og tankar, og ikki estetiskar ella materiellar processir; eitt verk er eitt hugskot ella tanki, sum listafólkið skrivar niður, og so kann í prinsippinum einhvør framleiða verki), gjørt nógv burtur úr at skilja seg burtur frá eini romantiskari (t.d. flâneur) fatan av hvat eitt listafólk er, at tað má endiliga ikki vera alt ov mystiskt tað heila. Men í dag eru tað eg og nógv onnur yngri listafólk, sum onkursvegna leita aftur til hetta romantiska – ella sum í øllum førum eru drigin eitt sindur handan vegin, at tað bilar einki um tað gerðst eitt sindur patetiskt. Í mínum eygum eru bæði abstrakt modernisma og konsept list potentialir fyri mítt listarlíga virksemi.

Framsýningin DRESS hjá Jóhan Martini Christiansen í Steinprenti á Skálatrøð er opin inntil 15.nov.